

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 047198 24 U
Sarajevo, 28.07.2026. godine**

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Danijela Mikić, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“, ulica Krfska broj 64e, Banja Luka, zastupan po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Upravnog odbora, protiv akta broj: 10-45-5806-1/22 od 14.06.2024. godine, tuženog Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo, u upravnoj stvari odobravanja pristupa informacijama, dana 28.07.2026. godine donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno i prvostepeno rješenje se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, bliže označenim u uvodu presude, odbijen je prigovor Transparency International Bosna i Hercegovina broj: 24-FOI-238 od 23.05.2024. godine, izjavljen na Rješenje Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo broj: 10-45-5806/22 od 30.04.2024. godine, kojim je tužitelju tačkom 1.) odobren pristup informacijama: informacija o ukupnim izdvajanjima za bruto plate i naknade za 2022. i 2023. godinu, informacija o zaposlenicima sa kojima su zaključeni ugovori o radu tokom 2022. i 2023. godine i kopije ugovora o djelu koji su zaključeni tokom 2021. 2022. i 2023. godine. Tačka 2.) Pristup informacijama iz tačke 1. rješenja ostvarit će se dostavom Informacije broj: 10-45-5806/24, koja je prilog rješenja.

Tužbom od 18.07.2024. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povreda pravila postupka i pogrešne primjene zakona. Tužitelj u tužbi navodi da je donosilac prvostepenog akta (od 30.04.2024. godine) ministar Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo, čime je došlo do povrede odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama, tačnije odredbe člana 14. stav 4. kojom je propisano da nezadovoljna stranka može protiv rješenja iz stava 3. tog člana podnijeti prigovor rukovodiocu organa, a to je u ovom slučaju upravo ministar tuženog. Tužitelj ukazuje da je tuženi postupio suprotno odredbi člana 14. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kada je tužitelja uputio na web stranicu Ureda za borbu protiv korupcije Kantona Sarajevo, za dio informacije koji se odnosi na imena i prezimena zaposlenika, te osnovne neto plate, te da Zakon o slobodi pristupa informacijama ne propisuje obavezu da podnosilac zahtjeva traži informacije na internet stranicama institucija, niti je propisana mogućnost da nadležni javni organ podnosioca zahtjeva uputi da informacije traži sam, na određenim internet stranicama. Tužitelj ukazuje da tuženi organ ni u prvostepenom ni u drugostepenom postupku nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, član 14. stav 3. tačka 1), da tuženi nije pravilno primijenio ni član 8. istog Zakona, a koji predviđa da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene

informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica. Organ u konkretnom slučaju uopšte nije utvrdio koji su to lični interesi koji se odnose na privatnost trećeg lica, a koji bi bili povrijeđeni odobravanjem pristupa informaciji o tome koji zaposlenici su zaposleni u javnom organu i kolika je njihova pripadajuća osnovna plata. Pravo na privatnost je kompleksno pravo koje obuhvata više različitih prava, kao što je: pravo na nepovredivost stana, tajnost pisama, telefonskih razgovora i drugih oblika komunikacije, zaštita porodice i braka, te tajnost ličnih podataka. Činjenica da je javni organ sa određenim licem zaključio ugovor o radu i/ili ugovor o djelu, te za izvršeni rad/djelo isplatio novčanu naknadu iz javnog budžeta, po mišljenju tužioca, nikako se ne može poistovjetiti sa tuđim ličnim interesima koji se odnose na privatnost treće osobe. Ukoliko tražene informacije zbog svoje prirode i sadrže određene lične podatke (adresa, jedinstveni matični broj, broj tekućeg računa), postavlja se pitanje zašto tuženi nije u konkretnom slučaju primijenio član 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, nego je djelimično odbio dostavu informacija. Tužitelj se dalje poziva na Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini od 25.12.2013 godine, u kojem je zauzet stav da su: „Zaposleni u javnom organu korisnici budžetskih sredstava, te stoga ne mogu uživati zaštitu na privatnost u pogledu obrade ličnih podataka u onoj mjeri u kojoj se ta zaštita Zakonom obezbjeđuje fizičkom licu u privatnom sektoru ili nekim drugim „običnim” životnim situacijama. Osim navedenog, podaci o primanjima zaposlenih u javnom organu ukazuju na način trošenja budžetskih sredstava, što preventivno može djelovati na nezakonite radnje ili korupciju tog javnog organa, te se stoga nesumnjivo može reći da je objavljivanje ovakve informacije u javnom interesu. Sve naprijed navedeno upućuje da se podaci o platama zaposlenih u javnim organima Federacije Bosne i Hercegovine i kantona trebaju učiniti javnim, što podrazumijeva neto i bruto platu. Isto se odnosi i na sva druga primanja koji se isplaćuju iz budžeta, kao što su različite naknade, nagrade i slično. Tuženi je bio u obavezi sprovesti postupak utvrđivanja javnog interesa u skladu sa članom 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno razmotriti okolnosti koje naročito uključuju: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline. Iz pobijanog akta ne proizlazi da je bilo šta od navedenog razmotreno, zbog čega tužitelj ostaje kod svih navoda istaknutih u prigovoru, te naglašava da tuženi nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno odredbu člana 9., koji se odnosi na ispitivanje javnog interesa, jer nije jasno obrazloženo kakva bi šteta proistekla iz saopštavanja ovih informacija, naročito u situaciji kada tužitelj nije tražio ničije lične podatke, već informacije od javnog interesa, vezane za imena i prezimena zaposlenika tuženog, lica angažovanih po ugovoru o djelu i iznose njihovih plata, odnosno naknada, te je ostalo nejasno koje informacije tuženi štiti. Tužitelj smatra da informacije o zaposlenicima u javnim organima, kao i osobama koje ovi organi angažuju po ugovorima o djelu, apsolutno predstavljaju informacije od javnog interesa, koje organ treba učiniti dostupnim javnosti, te naglašava da u konkretnom slučaju, osim imena i prezimena, te iznosa plata i naknada, nisu ni bili traženi lični podaci (JMBG, adresa, podaci o zdravstvenom stanju, podaci o vjeroispovijesti, podaci o ekonomskom identitetu, biometrijski podaci i dr.). S obzirom na vrstu traženih informacija vidljivo je da se istim ne zadire ni u lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud usvoji tužbu, poništi osporeno rješenje tuženog od 14.06.2024. godine, te naloži da se tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama u cijelosti, kako je to traženo zahtjevom od 19.04.2024. godine. Istovremeno tužitelj predlaže da sud presudom obaveže tuženog da nadoknadi

troškove upravnog spora, koji se odnose na troškove sudske takse na tužbu i presudu, u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima Federacije Bosne i Hercegovine, u vezi sa odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da smatra da su razlozi koje je naveo tužitelj u predmetnoj tužbi protiv tuženog Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo radi poništenja Rješenja broj: 10-45-5806-1/22 od 14.06.2024. godine neosnovani, te da je Ministarstvo zdravstva Kantona Sarajevo razmotrilo sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva i poduzelo sve potrebne radnje da tužitelju, pribavi i dostavi tražene informacije, a sve u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama u F BiH, osim informacija koje uključuju lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe, te da shodno tome predlaže da Kantonalni sud u Sarajevu navedenu tužbu u potpunosti odbaci.

Zakonitost osporenog rješenja sud je cijenio postupajući na način propisan članom 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 9/05) i donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju osporenog rješenja tuženi je u vezi sa prigovorom istakao da je Ministarstvo zdravstva Kantona Sarajevo podnosiocu zahtjeva dostavilo: informaciju o ukupnim izdvajanjima za bruto plate i naknade za uposlenike Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo za 2022. i 2023. godinu; informacije o zaposlenicima sa kojima su zaključeni ugovori o radu tokom 2022. i 2023. godine, osim imena i prezimena, te podatke o osnovnoj neto plati, za koje je ovo ministarstvo podnosioca zahtjeva uputilo na web stranicu Ureda za borbu protiv korupcije Kantona Sarajevo gdje su traženi podaci dostupni. Registrar zaposlenih u javnom sektoru Kantona Sarajevo, koji se nalazi na pomenutoj web stranici formiran je između ostalog i sa ciljem transparentnosti podataka o zaposlenim u javnoj službi Kantona; informaciju o ugovorima o djelu koje je ovo ministarstvo zaključilo sa angažovanim licima, a koji su zaključeni tokom 2021., 2022. i 2023. godine, u kojoj su navedeni podaci o zanimanjima angažovanih lica, djela za čije izvršenje su angažovani, period angažmana i iznos naknade, osim imena i prezimena angažovane osobe. Dakle Ministarstvo zdravstva Kantona Sarajevo nije podnosiocu zahtjeva dostavilo samo imena i prezimena angažovanih lica uvažavajući odredbu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine F BiH“, br: 32/01 i 48/11”). Također, ovo ministarstvo nema saglasnost niti lica angažovanih lica po ugovoru o djelu, da se njihovi lični podaci dostave trećoj strani, tj. podnosiocu zahtjeva za dostavljanje podataka. U vezi sa navedenim ističe da je ovo ministarstvo na svojoj web stranici objavljivalo sve ugovore o djelu zaključene sa angažovanim osobama do donošenja Zaključka Vlade Kantona Sarajevo, broj: 02-04-17149-50.4.1/24 od 28.03.2024. godine, kojim su zadužena sva kantonalna ministarstva i drugi organi uprave da postupe po nalogu iz Rješenja Agencije za zaštitu ličnih/osobnih podataka u Bosni i Hercegovini, broj: UPI 03-1-37-5-160-8/23 od 18.03.2024. godine. Navedenim rješenjem se između ostalog Vladi Kantona Sarajevo i ministarstvima u njenom sastavu zabranjuje objavljivanje pojedinačnih akata koji nisu od značaja za ostvarivanje javnosti rada organa javnog sektora. Iz svega naprijed navedenog ovo ministarstvo smatra da je poduzelo sve potrebne radnje da pribavi tražene informacije i razmotrilo sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva, te da je podnosiocu zahtjeva Transparency International Bosna i Hercegovina dostavilo sve tražene informacije koje može u skladu sa Zakonom o

slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, osim informacija koje uključuju osobne/lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe.

Sud cijeni da osporeno i prvostepeno rješenje nisu doneseni na pravilan i zakonit način.

Cilj Zakona o slobodi pristupa informaciji je, da se ustanovi da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces; (b) da se ustanovi da svako lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH ("Službene novine Federacije BiH" broj: 32/01 i 48/11), predviđeno je da informaciju predstavlja svaki materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, uključujući svaku kopiju ili njen dio, bez obzira na oblik, karakteristike, vrijeme kada je sačinjena i kako je klasificirana. Odredbom člana 4. istog Zakona dato je pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa svakom fizičkom i pravnom licu, a uspostavljena obaveza javnog organa da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim tim Zakonom. Odredbom člana 2. navedenog Zakona propisano je da se odredbe tog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu.

Definicija informacije data u citiranoj odredbi člana 3. Zakona podrazumijeva svaku činjenicu, mišljenje, podatak ili drugi sadržaj kojim raspolaže javni organ, bez obzira na njihov oblik, dakle i bez obzira da li je ili nije taj sadržaj pohranjen na nekom materijalnom sredstvu – ispravi, disku, audio ili video zapisu. Na ovakvo tumačenje citirane odredbe upućuje kako cilj samog Zakona o slobodi pristupa informacijama izražen u članu 1. tačka 2. Zakona – omogućiti pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri; tako i odredba člana 2. navedenog Zakona, iz koje proizlazi da se bilo koja odredba zakona ima tumačiti tako da se saopćavanje informacija olakša i potakne.

Imajući u vidu citirane odredbe Zakona, treba istaći da je tužitelj, kao i svako drugo fizičko ili pravno lice, u skladu s odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovlašten informaciju zahtijevati u postupku pristupa informacijama. Međutim, tuženi organ nije u postupku pouzdano utvrdio i ocijenio da dostavljanje kompletnih traženih informacija nije u javnom interesu u smislu člana 9. stav 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno nije utvrđivao kakva je opasnost nastanka štete u slučaju da javnost bude upoznata sa traženim informacijama (ime i prezime lica sa kojima je tuženi zaključio ugovor o radu i iznos pripadajuće osnovne plate, te kopije ugovora o djelu iz kojih je vidljivo ime i prezime angažovanog lica i iznos naknade) i koju bi štetu, eventualno, trpila lica u konkretnom slučaju, ako javnost sazna tražene podatke.

Članom 14. istog Zakona propisan je način postupanja nadležnog javnog organa nakon prijema zahtjeva pa je propisano: stav (2) Kada nadležni javni organ odobri pristup informaciji u cijelosti ili djelomično, rješenje o tome dostavlja

podnositelju zahtjeva. Navedeno rješenje sadrži: 1) obavještenje o mogućnosti osobnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa i 2) obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije neuobičajeno složeno ili dugotrajno, umnožavanje se omogućava podnositelju zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnositelja zahtjeva i za nadležni javni organ i/ili 3) priloženu kopiju tražene informacije, kada se ista osigurava besplatno u smislu člana 16. ovog zakona. Stav (3) istog člana propisuje: Ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem koje sadrži: 1) zakonski osnov izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa, i 2) pouku o pravu na prigovor, naznaku adresu organa kojem se prigovor podnosi, rok i troškove za podnošenje prigovora, (4) Nezadovoljna stranka može protiv rješenja iz stava (3) ovog člana podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja.

Iz prethodno citiranih odredbi može se zaključiti da javni organ u toku postupanja po zahtjevu za pristup informacijama donosi rješenje, kojim odobrava pristup informacijama u cijelosti ili djelimično ili odbija pristup informacijama u cijelosti ili djelimično. U konkretnom slučaju tuženi u prvostepenom rješenju navodi da odobrava pristup informacijama po zahtjevu Transparency International Bosna i Hercegovina, dostavom Informacije broj: 10-45-5806/24, koja je prilog rješenju. Međutim, iz zahtjeva za pristup informacijama, prvostepenog rješenja i Informacije broj: 10-45-5806/24, proizilazi da tuženi rješenjem odobrava pristup informacijama, ali u Informaciji broj: 10-45-5806/24 (kojom dostavlja tražene podatke) ne daje kompletne informacije tražene zahtjevom (ime i prezime zaposlenika, koji su zaključili ugovor o radu tokom 2022. i 2023. godine i informaciju o pripadajućoj osnovnoj plati, niti dostavlja tražene kopije ugovora o djelu koji su zaključeni 2021, 2022., i 2023. godine). Dakle, tuženi ne daje dio traženih informacija, niti prvostepenim rješenjem izuzima od saopćenja dio tih informacija, zbog čega je ovaj sud cijeni da je prvostepeno rješenje doneseno suprotno članu 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama u F BiH.

Nadalje, sud napominje da je tuženi organ u osporenom rješenju zaključio da se imena i prezimena lica sa kojima je javni organ zaključio ugovore o djelu i ugovore o radu smatraju izuzetkom od saopštavanja u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama (kojim je propisano da će javni organ utvrditi izuzetak od saopštavanja traženih informacija, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lični interes koji se odnosi na privatnost treće osobe), a da prethodno nije proveo test javnog interesa na način predviđen u članu 9. istog Zakona, odnosno nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa licima imenom i prezimenom sa kojima je Ministarstvo zdravstva Kantona Sarajevo, kao javni organ, zaključivalo ugovore o djelu u 2021., 2022. i 2023. godini i ugovor o radu tokom 2022. i 2023. godine. Ovo posebno kada se uzme u obzir da je citiranim članom 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisano ispitivanje javnog interesa, tako što javni organ saopštava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa članom 6., 7., i 8. ovog Zakona, ako je to opravdano javnim interesom, pri čemu se uzima u obzir svaka korist i šteta koja može proizaći iz saopštavanja informacije, te da je moguće izdvojiti ili prekriti dio koji se odnosi na matični broj građana ili račun kod banke...

Uz to, Ministarstvo zdravstva Kantona Sarajevo ima status javnog organa, korisnik je budžetskih sredstava i upravo ova činjenica ukazuje na to da lica koja su ostvarila naknade u organima koji koriste budžetska sredstva, ne mogu uživati zaštitu na privatnost u pogledu obrade ličnih podataka u onoj mjeri u kojoj se ta zaštita Zakonom osigurava fizičkom licu u privatnom sektoru ili nekim drugim „običnim“ životnim situacijama, pa tražena informacija ne može biti predmet ograničenja u smislu zaštite ličnih podataka, ali je u cilju zaštite prava na privatnost obaveza kontrolora da u svakom konkretnom slučaju utvrdi mjeru i obim ličnih podataka koji nisu neophodni da bi se ostvarila svrha davanja (npr. jedinstveni matični broj, adresa nosioca podataka, broj lične karte...), te da ove podatke na adekvatan način zaštite.

Pored navedenog, u konkretnom slučaju nije zakonita odluka tuženog da se podnosiocu zahtjeva (tužitelju) odobri pristup informaciji, a da prilikom dostavljanja informacije, dio informacija ne dostavi i/ili istog uputi da su tražene informacije dostupne na web stranici Ureda za borbu protiv korupcije Kantona Sarajevo. Cijeneći prethodno citirane odredbe zakona, sud je stava da je tuženi dužan organizovati da se podnosiocu zahtjeva omogući slobodan pristup informacijama na način kako je to zakon propisao, a ukoliko utvrdi da dio informacije predstavlja izuzetak, takvu konkretnu informaciju izdvojiti od saopštavanja, kako je to prethodno obrazloženo.

Nadalje, odredbama člana 14. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj 32/01 i 48/11) propisano je da nadležni javni organ nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama preduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje takvog zahtjeva, a prema odredbi člana 19. navedenog Zakona, javni organ je dužan da odredi službenu osobu za informisanje, koja obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu tog Zakona, te je odredbama stavova 3., 4. i 5., člana 14. istog Zakona, regulisano da ako nadležni javni organ odbije pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem, protiv kojeg rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti prigovor rukovodiocu javnog organa, te je rješenje doneseno po prigovoru konačno u upravnom postupku i protiv njega nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor, a odredbama člana 25. tog Zakona, propisano je da se na pitanja postupka koja nisu uređena ovim Zakonom primjenjuje Zakon o upravnom postupku.

Shodno navedenom, u konkretnom slučaju, ovaj sud primjećuje s jedne strane da je predmetno prvostepeno rješenje donio ministar Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo, a ne službenik za informisanje Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo kao javnog organa, kako je to izričito propisano odredbama člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, a s druge strane da je ministar Ministarstva zdravstva Kantona Sarajevo također, odlučio i o prigovoru tužitelja podnesenom protiv predmetnog prvostepenog rješenja, na koji način je povrijeđeno načelo dvostepenosti u upravnom postupku, što je, pri gornjem propustu, bilo od uticaja na pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, a kako to osnovano prigovara i tužitelj u svojoj tužbi.

Vezano za Rješenje Agencije za zaštitu ličnih/osobnih podataka u Bosni i Hercegovini, broj: UP1 03-1-37-5-160-8/23 DGL od 18.03.2024. godine, na koje se poziva tuženi u osporenom rješenju ovaj sud ističe da je Agencija predmetnim rješenjem utvrdila, da je Vlada i ministarstva u njenom sastavu objavljivanjem na službenim internet stranicama pojedinačnih akata u kojima su javnosti učinjeni dostupnim podaci o zdravstvenom stanju zaposlenih i članova njihovih porodica,

podaci o članstvu u sindikatu i podaci o adresama prebivališta istih, te objavljivanjem pojedinačnih akata o pravu i dužini godišnjeg odmora zaposlenika, rješenja o odobravanju i dužini plaćenog odsustva zaposlenicima po raznim osnovima, o ocjeni probnog rada zaposlenika, o prestanku radnog odnosa zaposleniku zbog sticanja uslova za odlazak u penziju, izvršila obradu njihovih ličnih podataka suprotno odredbama Zakona o objavljivanju propisa i drugih opštih akata, te suprotno odredbama Uredbe, te naložila zabranu objavljivanja pojedinačnih akata, koji sadrže navedene podatke, međutim, u ovom predmetu tužilac svojim zahtjevom ne traži lične podatke navedene u predmetnom Mišljenju Agencije, te se stoga predmetno Rješenje ne može primijeniti na konkretan slučaj.

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena